

terede Spørgsmaal, som ogsaa har været berørt i Dag, ogsaa af den ærede Ordfører (P. T. Nielsen), nemlig det Misforhold, som opstaar, naar vi pludselig her i Landet indføre Forhøjelser af Godstaksterne uden at være i Stand til at faa Overenskomster med Udlandet gennemførte paa en saadan Maade, at den samme Forhøjelse kommer til at træde i Kraft for udenlandske Varer. Saa vil det altsaa sige, at de Forhøjelser, som vi indføre, kun blive Forhøjelser for de indenlandske Næringsveje, men at de ikke komme til at ramme de udenlandske Konkurrenter i disse Næringsveje. Dér er Forholdet jo nu det, at man har sagt: Det har ikke meget at sige, for det er ikke saa stor en Indtægt for Banerne, det drejer sig om, det har ikke meget at sige, om ikke denne Indregning med Udlandet hurtigt finder Sted, det maa de danske Næringsveje nok kunne holde ud. Sæt foreløbig, at man har Ret deri, at det ikke er store Summer, det drejer sig om — det vil jeg nu ikke indrømme —, saa er der dog det ganske urimelige Forhold, som jeg kortelig har henvist til ved Motiveringen i Betænkningen. Her staa to Parter, den ene af de to Parter er Statsbanerne, den danske Stat, som ønsker forhøjede Indtægter af sine Baner, og som derfor sætter Godsfragterne op, den anden Part er Landets forretningsdrivende, som i og for sig ikke ønske forhøjede Godstakster, men naturligvis egoistisk helst ønske dem saa lave som muligt. Om dette Næringsliv maa man sige, at det er store Ting, naar det ikke har hævet sin Røst og protesteret imod Forhøjelsen af Godstaksterne. Det er gjort for enkelte Varers Vedkommende, som ere særlig tunge eller have stort Volumen og ringe Værdi, men i det hele er det ikke gjort. Den offentlige Mening i de næringsdrivende Klasser i Landet har stillet sig saaledes, at den har indset Nødvendigheden af, at Staten faar større Indtægter, og den har tiet til, at den bliver betyngtet med større Fragtudgifter for at sende Varer frem og tilbage. Det er de to Parter. Men selv om man kan forlange, at de næringsdrivendes Samfundsklasse skal tie og finde sig i Forhøjelserne, fordi Staten trænger til forøgede Indtægter, kan man dog ikke forlange af dem, at de ogsaa skulle bære de Udgifter eller det Tab, som følger af, at Staten ikke kan faa sin Indregning med Udlandet i Orden saa hurtigt, som det kunde være ønskeligt. Det er soleklart, at det maa den Part bære, for hvis Skyld den hele Godsförhøjelse sættes i Scene. Det maa Statskassen bære, det være lidet eller

meget, saa taler Rimelighed og Billighed for, at Statskassen bærer dette Tab.

Som jeg sagde før: Jeg vil ikke indrømme, at disse Beløb ere uden Betydning for de indenlandske Erhverv, det ere de ikke, selv om Tallene, absolut tagne, ikke ere saa særligt store. Sagen er, at Erhvervene i Forvejen ere ugunstigt nok stillede overfor den udenlandske Konkurrence, idet den udenlandske Konkurrence tidt nyder en overordentlig stor Støtte i sit eget Hjemland. Dette er ikke mindst Tilfældet i vort Naboland mod Syd, hvor der for Udførselsvarer er en Undtagelsesbestemmelse, som giver store Begunstigelser, saa at man helt inde fra Midten af Tyskland kan køre Varer, saa vidt jeg ved, gratis eller omtrent gratis til Hamborg. I den Grad begunstiger man Udførselen, og naar Tyskland paa den Maade begunstiger sin Eksport, saa at de tyske Varer komme her ind i Landet paa overordentlig favorable Vilkaar, bliver det selvfølgelig en Tillægsbyrde, naar de danske tilsvarende Erhverv ved Forsendelse af Varer fra den ene Kant til den anden af vort lille Land skulle se deres Fragter forhøjede, uden at de udenlandske Takster paa samme Maade forhøjes.

Dette Spørgsmaal har, som sagt, været ikke saa lidt debatteret, og jeg anerkender, at Flertallet i Udvalget har stillet sig forstaaende deroverfor, under Diskussionen er man kommen hinanden ikke saa lidt nærmere end tidligere. I sin Betænkning har Flertallet udtalt, at det gaar ud fra den bestemte Forudsætning, at Ministeren vil sætte al Kraft ind paa at søge de nye forhøjede Takster indregnede i de direkte Tariffer i Forbindelse med Udlandet saa snart som muligt, og det forventes, at saadan Indregning i vore Hovedforbindelser vil være fuldført senest 1. Januar 1912. I Overensstemmelse dermed staa der ogsaa i mit Ændringsforslag, at Godstaksternes Ikrafttræden skal udsættes til den 1. Januar 1912. Tinget vil erindre, at efter Lovforslaget skulde Godstaksterne allerede forhøjes fra 1. Juli 1911. Saa meget nærmere er man altsaa kommen hinanden. Imidlertid er jeg overbevist om, at Næringsvejene her i Landet ikke ville føle sig berøbigede ved en Udtalelse eller bestemt Ønske fra et Flertals Side i Betænkningen. Med al Respekt for Flertallet og med al Respekt for Rigsdagsudvalg er det ikke sikkert, at det Ønske vil blive opfyldt; der maa noget mere til. Man maa kræve, at det Tilsagn skal findes i Loven, det skal være lovfæstet,